

Jóga súfiů

Islám přijal od Boha misi upevnění na Zemi opravdového monoteizmu a také jednu z nejdůležitějších formulí pro meditaci: Alláh akbar!¹ —

BŮH JE VELIKÝ!

A tyto dva faktory vedly rozumné lidi, kteří přijali koncepci islámu, k hledání a osobnímu studiu této VELIKOSTI BOHA.

Přírodní podmínky krajiny — prostory stepí Arábie a dalších krajů základního území počátečního rozšíření islámu tomu v nejvyšší míře napomáhaly. Vždyť právě přírodní *prostranství* v krajině už samy o sobě vybízejí k *rozlévání duše*, přeměněné v duchovní srdce, v těchto prostranstvích, a k tomu, aby je objímaly samy sebou, svojí láskou!

Ale k tomu, abychom ze stavu «obyčejného» člověka mohli přejít do stavu duchovního hledače, konkrétně takového, který úspěšně postihuje VELIKOST STVOŘITELE, musíme ovládat metody duchovního rozvoje.

A mezi lidmi, kteří upřímně přijali islám, se takoví, už vysoce evolučně rozvinutí hledači Boha, kterým Bůh takové metody daroval, nacházeli. Tak se začaly rodit súfijské školy, a vytvářelo se náboženské hnutí, které dostalo název *súfismus*.

Samotné slovo *súfismus* pochází z arabského kořene slova *súfí*, což znamená *čistý*.

Ale hned upozorňuji na to, že je radno pohlížet velice kriticky na ty, kteří se v současné době sami nazývají súfií. Poněvadž právě tu čistotu úmyslu a vědomostí mají mezi nimi už jenom nemnozí. Je známo, že jako súfijské se mohou samy nazývat i celé organizace narkomanů, v čele s obchodníky s narkotiky. A za súfijské šejchy (to znamená, duchovní učitele, vůdce) se někdy vyhlašují... nevzdělanci s agresivními duševními vlastnostmi, a vytvářejí takovým způsobem zločinecké bandy.

Ale teď budeme mluvit o opravdovém súfizmu. A především o tom, jak ho chápal a chápe jeho Zakladatel — Božský Grand-Mistr súfizmu, se Kterým (a s Jehož Božskými Učedníky) se nám podařilo mít velice mnoho blažených a z duchovního hlediska hodnotných setkání a besed.

Teď uvedu jenom několik úryvků z besed s Nimi. Podrobněji si je můžete přečíst v knize *Классика духовной философии и современность (Klasika duchovní filozofie a současnost)*.

Z besed s Grand-Mistrem súfizmu:

— Já jsem poznal Alláha a stal jsem se Jeho Součástí. V tom smyslu Já také jsem Alláh, — říká On o Sobě.

Moje Cesta — to je *Cesta Srdce*. Alláh mi ji dal. Já jsem tuto Cestu přijal a — pod vedením Alláha — jsem ji rozvíjel a předával.

Cesta Srdce je obsažení v sobě principů *Lásky a Ticha*.

... On Mě učil konkrétně poslouchat *ticho*...

Na počátku bylo třeba naučit se poslouchat zvuky, které existují kolem: šumění větru, šplouchání vln, hlasy ptáků, popraskávání ohně... A potom bylo možné začít poslouchat i *ticho*.

Poznal jsem tehdy, že všechny ty nejrozmanitější zvuky jsou lokální a pomíjivé. Ale *ticho* je všudypřítomné a věčné. Pod všemi zvuky, které existují ve vesmíru, se bez konce rozprostírá *Veliké Ticho*.

¹ Přesnější je arabská výslovnost — Alláhu akbar!

Dokázal jsem hodiny poslouchat zvuky světa — nejrozmanitější a překrásné, a poté jsem «opouštěl» Sám Sebe a «padal» do něho — do *ticha*. A tam jsem «prozíral»: Mohl jsem vidět světlou průzračnost *ticha*, slyšet jeho mlčenlivost. Mohl jsem v něm svobodně a nerušeně plavat, spouštět se až do samotných jeho *Hlubin*... A postupně se *Veliké Ticho* stávalo Mým domovem...

Odtamtud jsem uviděl, že všechny zvuky světa jakoby vytváří Veliké Ticho. Viděl jsem, jak jeho dech zevnitř naplňuje všechny formy života — a ony znějí jako sladěný chór různorodých hudebních nástrojů. Zvuky, jako květy, na okamžik rozkvétají ve věčnosti Velikého Ticha...

Zeptali jsme se Grand-Mistra:

— Ale proč jsi svět právě poslouchal? Ty ses narodil slepý?

— Tohle by jistě byla krásná verze... Ne, byl jsem vidoucí. Ale vždyť se přece někdo narodí jako malíř, a někdo jako muzikant. Někdo — vidí, a někdo — slyší svět. Já jsem ho slyšel.

Mimochodem, pro začínající je mnohem prospěšnější právě poslouchat prostranství kolem. Když posloucháme, můžeme obsáhnout mnohem větší prostor, můžeme uslyšet i to, co nemůžeme uvidět.

Ten, kdo se naučí poslouchat, se časem může stát Mistrem Ticha.

Ticho dává klid.

Ticho má schopnost naplňovat se sebou.

Ticho se na závěr jeho prozkoumání a poznání stává zaplněným sebou a Bohem...

Prostřednictvím této techniky Alláh vybízí k poznávání Sebe.

... Dovolil jsem si přerušit Jeho vyprávění:

— Ale Ty vypouštíš zásadně důležitý aspekt: že ticho nemáme poslouchat ušima, které jsou na hlavě, ale sluchem duchovního srdce...

— Ano, ty správně chápeš, — odpověděl. — Ale vždyť právě o tom jsem mluvil na samém začátku...

Ve skutečnosti jsem rozvíjel anáhatu už dříve: ještě předtím, než jsem «přišel» do vtělení k Arabům. A předtím jsem byl jedním z prvních křesťanů-hésychastů. A učil jsem se *poslouchat ticho* — už tehdy...

A navíc, jelikož jsem před arabským vtělením, dokud jsem ještě nebyl vtělen, byl už dostatečně rozvinutou duší, Sám jsem si vybíral, kde bych se právě Já mohl vtělit. A tak jsem se nestal kočovným pastevcem skotu, ale umístil jsem Sám Sebe do oázy.

Broskvoně mezi datlovými palmami, pšeničná pole a spousta dalšího pozemského blahobytu... — právě to mi umožnilo se adekvátně stravovat. A to je hlavní podmínkou k tomu, aby bylo možné udržet si a dál pokračovat v rozvíjení nejlepších duševních vlastností. Tohle každý z vás výborně zná: vždyť tuhle informaci váš Mistr kdysi dostal ode Mne...

... Tak jsem tehdy začal Svoje sloužení na Arabském poloostrově. Uprostřed písečných prostranství Arábie jsem potřeboval vytvořit ještě jedno ohnisko duchovnosti na Zemi.

... Na Západě lidé žijí jiným způsobem, nežijí tak, jak jsme tam žili my. V Arábii většina lidí žila jako svobodní kočovníci, nepřipoutaní k nějakému určitému bydlišti. Oni pásli skot a kočovali z místa na místo se svými stády. Takový způsob života je mnohem svobodnější v porovnání se životem lidí západního typu. S daleko menší ochotou uznávali něčí vládu nad sebou, bylo pro ně cizí i samotné pomyšlení na to, že by vláda v jejich zemi mohla patřit... nějakému konkrétnímu člověku...

Abych je přiměl k tomu, aby Mě vyslechli, jsem musel něčím vzbudit jejich zájem, předložit jim myšlenku, která by upoutala jejich svobodné mysli.

Nadchnul jsem je idejemi o Nejvyšší Spravedlnosti. Učil jsem je následování po cestě dobra k *Nejvyššímu*, které zosobňuje Nejvyšší Spravedlnost.

Nejvyšší je zdrojem všech ideálů, pramenem veškeré ctnosti. *Nejvyšší* není závislé na ničem a na nikom, Ono není nikomu podřízeno, a proto je Základem opravdové spravedlnosti.

Učil jsem je, že nejvyšší Spravedlnost vždy vítězí. A dokonce, i pokud se někde mezi lidmi vytváří nespravedlnost, nemůže trvat věčně. Nejvyšší ji zamezí a rozsoudí: co bylo spravedlivé, a co — ne.

Říkal jsem jim, že *Nejvyšší* září jako Slunce. V Jeho Světle se všechno nutně zjeví ve své pravé podstatě. Proto lidem nepomůže žádné chytračení předkládat nepravdu jako pravdu, když se ocitne před soudem *Nejvyššího*.

Učil jsem je nemstít se, nehledat zloděje, abychom ho potrestali a získali zpátky ukradené. Učil jsem je nesoudit druhé, poněvadž takový soud bude iluzí spravedlnosti: jenom *Nejvyšší* může soudit spravedlivě — a rozsoudí, až přijde Jeho čas. Říkal jsem jim, že žádný soud na Zemi nemůže soudit jménem Nejvyššího a žádný vládce není oprávněn vyhlašovat, že jeho soud je soudem od *Nejvyššího*. Učil jsem neodsuzovat druhé, nevyrušovat se ze msty a urážky — z usilování o poznání *Nejvyššího*. Spravedlivé, rozvinuté duchovní srdce, zaměřené k *Nejvyššímu*, může *přímo vnímat* Nejvyšší Spravedlnost — a takový člověk pak bude žít podle Jejích zákonů a pod Jejím příkrovem.

... Ale to nejtajnější, co jsem jim tehdy vysvětloval a co jediné otevírá bránu do Příbytku Alláha, je to, co je to čakra anáhata, jak si ji osvojovat, rozvíjet se v ní, a jak se naučit ji opouštět, abychom si našli nový Domov — Obydlí Alláha. Všechno tohle jsem už měl čest vám všem ukázat během všech uplynulých roků, kdy jsem se zúčastňoval práce v naší společné Škole — Škole Alláha, Škole Stvořitele. A teď vaše poznatky — prostřednictvím vašich těl — Já šířím po celé Zemi.

Poprosili jsme Grand-Mistra:

— Ale nemohl bys podrobněji vyprávět o Svém dětství v posledním vtělení? Mělo by to velký význam z pedagogického hlediska: jak vychovávat děti, abychom jim zajistili optimální podmínky pro růst nejdůležitějších vlastností v evolučním vzestupu?

— Dobře, přemluvili jste Mě. Budu vyprávět podrobně.

... Jednou Mě, ještě maličkého, Můj otec vzal na cestu karavanou do Mekky. Byly to nejsilnější zážitky Mého dětství! Uvědomění duše se probudilo! A já jsem se začal nejen dívat kolem dětskýma očima — ale uviděl jsem Zemi jako *Alláhovo Stvoření!* Právě od této chvíle On začal být pro Mne skutečností.

... Jednou jsme se zastavili na kraji horské plošiny, ze které, jak se Mi zdálo, byla vidět celičká Země! Viděl jsem Zemi z výšky ptačího letu!

Vycházelo slunce. Karavany, nacházející se v údolí, byly nepatrnými figurkami lidí a velbloudů. *Pode Mnou* prolétala hejna ptáků, mířících do dále...

Tehdy jsem pocítil, jak Veliký je Ten, Kdo všechno tohle stvořil! Poprvé jsem si uvědomil: «Alláh je Veliký! Nikdo není vyšší než On! Jeho Moc nemá hranic!»

Alláh, který stvořil tento svět, tehdy naplnil moji bytost podivuhodnou radostí dotyku Jeho Majestátu!

Vznášel jsem chválu Alláhovi, Pánovi světů!

... Když můj otec uviděl moji nadšenou oddanost Alláhovi, dal Mě do učení do jedné z prvních medres.

To nebylo jenom náboženské vzdělání. Dostal jsem příležitost získat odkaz mnoha století arabské moudrosti...

... Když jsem četl Korán, měl jsem někdy pocit, že je vedle Mne Sám Alláh a čte zároveň se Mnou, a objasňuje Mi smysl každého slova...

Ale jindy... jsem prostě jenom četl, přebíhal jsem očima řádky, ale Jeho přítomnost jsem nepociťoval...

Obrátil jsem se s otázkami na učitele:

— Proč se to tak děje?

Oni odpovídali, že je to — vůle Alláha...

Tehdy jsem se začal vyptávat samotného Alláha a vyučovat se Sám. Pochopil jsem, že když Moje srdce přeplnuje Láskou k Alláhovi, — On přichází a je přítomen zároveň se Mnou, a naplňuje Sám Sebou Moje srdce. A pak slova Koránu znějí, jako Nebeské Hymny!

Začal jsem se učit vyvolávat v sobě stavy extáze lásky k Němu, Pánovi světů! Hrud' se Mi přitom zaplňovala hřejivostí, a v očích se Mi objevovaly slzy — tak velikou jsem měl radost z Jeho pocíťování, tak velice jsem Mu byl vděčný za Jeho Lásku, za to, že je On se Mnou!

Tato mladická zkušenost Mi následně umožnila poprvé vytvořit zikr: meditační techniku, která vytváří pole lásky a naladuje všechny účastníky na vnímání Alláha. Mechanizmy toho jsem prostudoval později, ale tehdy jsem poprvé v tom vtělení procítil sílu meditací z duchovního srdce — a Radost Alláha začala žít ve Mně!

... Já jsem do toho života přišel jako už velké, «vykrytalizované» vědomí. A proto, jestliže jsem četl nebo mluvil před lidmi, — mělo to velký efekt: lidé se nořili do stavu lásky a pocíťovali Boha. Když jsem viděl tu sílu v sobě, vydal jsem se po ukončení studia kázat Alláhovo Učení, a pocíťoval jsem Jeho souhlas s touto Mojí Cestou! Kázal jsem a učil tomu, co jsem tenkrát znal...

... Ale jednou na té cestě přišlo nečekané pozastavení..., které Mne velice mnohému naučilo...

Potkal jsem dívku... Nabírala vodu do džbánu... Poprosil jsem o napití. Ona souhlasila... Pocítil jsem oheň, který Mne zachvátil. Moje ruce se naplnily něžností, a rty začaly samy mluvit ve verších... Její radostný smích byl podobný zurčícímu potůčku, její postava byla vtělením půvabu... Její oči pod dlouhými hustými řasami skrývaly hlubiny něžnosti. A když mávnutí těchto řas na okamžik podkrylo pohled, viděl jsem záření hvězd v hlubině... Plamen lásky, který ve Mně vzplanul, ozářil ruměncem její líce. Její ústa se rozevřela vstříc tomu citu, který se nás obou zmocnil...

Děkoval jsem Alláhovi za tu lásku! Poznal jsem majestát lásky mezi dvěma lidmi!

... Uzavřeli jsme manželství, a byli jsme oba šťastni.

... Čas plynul... Zařizoval jsem dům... Můj život se stále více zaplňoval «pozemskými» starostmi, a... stále méně času zbývalo na Boha...

Pořídil jsem si ještě dvě ženy, jak to bylo zvykem na Východě. Chybělo jen málo — a můj život by byl úplně podřízen «pozemským» potřebám...

A tehdy na Mne Alláh seslal nemoc. Smrt se Mi dívala do očí a mluvila o tom, že jsem nesplnil to, kvůli čemu jsem hodlal žít, když jsem po ukončení medresy šel — s Alláhem v srdci — k lidem...

... Začal jsem si uvědomovat pravdu o mnišství. Pochopil jsem, že Alláhův služebník musí být duší naplněno rozevřen, tj. vnímáním a svým snažením, — k Němu: aby Ho poznával! A Já jsem uviděl, že... jsem si to uvědomil příliš pozdě!...

... Vypravili Mě na nosítkách s karavanou k proslulému léčiteli... Karavanu přepadli bojovní beduíni... Mě už považovali za mrtvého, ostatní pozabíjeli...

Potom Mě našel a vzal s sebou Ind, cestující s další karavanou... Polomrtvého Mě dovezl do nejbližší osady a nějaký čas tam zůstal se Mnou. On Mě částečně vyléčil a potom Mě začal učit vědění o lidském organizmu, o čakrách a meridiánech. Naučil Mě základům meditace — práce s vědomím. Od něho jsem také poprvé uslyšel o etice nezabíjeného stravování.

... Já jsem i tak od dětství nepoužíval k jídlu těla zabitých zvířat: bylo Mi jich líto. Ale jednou jsem ten princip porušil a to Mě přivedlo k té těžké nemoci...

Uvědomil jsem si Svoje chyby, a pokání očistilo Moji duši. A ty metody práce, kterým Mě Ind naučil, Mi umožnily samostatně pokračovat v léčení těla...

On odešel předtím, než jsem se postavil na nohy. Řekl Mi, že si teď už určitě poradím Sám a že je přede Mnou veliké sloužení Bohu...

... A potom už Alláh zaplnil každý den znovu získaného života — života s Ním!

Bylo Mně dovoleno znovu se dotknout toho Světla, které jsem v Sobě kdysi pociťoval jako přítomnost Alláha, — dotknout se teď i za hranicemi těla, v té Hlubině mnohorozměrnosti, kde žije On!

Dál už to bylo snadné. Dál už Mě Alláh mohl vést: teď jsem slyšel a vnímal Jeho Vůli s veškerou jasností!

Ponořoval jsem se do Jeho *Hlubin* v Jeho Velikém *Tichu*! Poznával jsem Ho!

Teď už jsem Ho dobře viděl — Mého Milovaného!

Ruce duše se dotýkaly Jeho *Světla* — a od toho se stále živěji rozhořovalo Jeho Záření ve Mně!

Alláh Mně říkal:

— Vstup do Mne, ponoř se do Oceánu Mého *Světla hlouběji*! To, co teď pociťuješ, je jen Můj povrch, jdi do Mne *hlouběji*!

A Já, plný uctivého úžasu, jsem se do Něho ponořil — a On Mně objímal ze všech stran! Splývali jsme! Teď jsem byl Já v Něm, a On byl ve Mně, byli jsme *Jedním*!

— Ó Alláhu, ó Můj Pane! Jak je možné, že Já splývám s Tebou a přitom neshořím láskou, která Mě přeplňuje? Jak je možné, že Já nořím Svoje ruce do Tvých *Hlubin*, abych Tě objímal? Jak je možné, že Moje oči duše vidí Tvé *Světlo*, a Já zůstávám živ?! — vyptával jsem se v extázi lásky.

A Alláh odpovídal:

— Teď výborně víš, že Já existuji! A ty jsi Můj milovaný! Toho, kdo Mne tak miluje, — Já vpouštím do Svých *Hlubin*! Já žiju v něm, a on — ve Mně!

... Od té chvíle jsem už nedělal nic bez Něho. On byl ve Mně, On Se projevoval ve všem kolem, On zaplňoval Sebou všechno!

Začal jsem učit lidi a vytvářet metody přibližování k Němu, Jeho poznávání, přičemž jsem zobecňoval všechno to nejlepší, co jsem poznal ve Svém životě. Byly to metody *Přímé Cesty*, ukázané Jím. Měl jsem žáky, kteří usilovali o poznání Nejvyššího. Učení se šířilo. Mými žáky byli mladíci i zralí mužové. Bylo jich stále více...

Poprosili jsme:

— Vyprávěj nám, prosím, o tom, jak jsi učil žáky práci s čakrami.

— Ty techniky jsou vám známé. Ale vyprávět o tom ještě jednou má smysl, protože v myslích lidí panuje v této otázce velký zmatek.

Čaker je celkem sedm. Úspěšně evolvující člověk — zdravý a harmonický — má čakry rozvinuté a naplněné světlo a čistou energií. Ale lidé slabí, nemocní nebo oddávající se neřestem je mají buď nerozvinuté, nebo rozvinuté, ale naplněné hrubou temnou energií.

Čakry jsou v organismu člověka vytvořeny Stvořitelem. Právě v čakrách se vytvářejí emoce. Čakry jsou regulátory aktivity vědomí uvnitř těla. Čakry jsou také vchody do hlubin mnohorozměrného univerza. Ale abychom vešli konkrétně do jemných světů, musíme čakry rozvíjet, očišťovat a naplňovat čistým, jemným světlem. Přičemž tuto práci můžeme provádět jen při dodržování nezabíjeného stravování a aktivní etické práce na sobě.

Hlavní z čaker vždy je a bude čakra anáhata. Právě od ní musíme začínat rozvíjení sebe jako vědomí.

Světlo Alláha vchází do duší lidí jenom skrz očistěné a rozvinuté čakry.

Existuje všeho všudy sedm not — ale různorodost překrásných hudebních děl nemá konce! Je všeho všudy sedm čaker — a jaké bohatství rozličných nejjemnějších stavů vědomí může darovat Světlo Stvořitele, když do nich vchází!

Alláh, jako Veliký Hudebník, může hrát Božskou melodii Lásky, když používá Jím vytvořený «nástroj» — organizmus člověka. Ale aby zazněla tato Božská melodie, «nástroj» musí být naladěn.

... Ale Já budu pokračovat ve svém vyprávění...

Jednou jsem poslal jednoho ze žáků do mého bývalého domu, aby něco zjistil o osudech Mých žen. Když se poslaný vrátil, vyprávěl, že dvě z nich, když se dozvěděly zprávu o mé smrti, se znovu vdaly, ale o osudu Mé první milované nikdo nic nevěděl od té doby, kdy se vydala Mě hledat...

... Mnoho jsem cestoval a vyučoval. Potom se jedna oáza stala centrem, kde byla založena Škola... A Moji učedníci se z ní rozcházelí do světa a rozdávali lidem Cestu k Alláhovi, ozářenou Jeho Láskou.

Jednou ke Mně přišel člověk, který toužil studovat... A když zvedl svoje dlouhé řasy, v hlubině jeho očí vzplanuly známé hvězdy a podívaly se na Mě. Poznal jsem... ji — Moji první milovanou...

— Věděla jsem, že jenom Alláh mě k Tobě přivede! — vyprávěla. — On mi řekl, že když Ho půjdu hledat, setkám se i s Tebou. Myslela jsem, že to bude po smrti, kdy Alláh v ráji dovoluje milujícím, aby se setkali!... Ó! Jak je všemohoucí, náš Pán! Neopovážila jsem se ani si představit, že Tě uvidím ještě před smrtí! Dovol mi zůstat a učit se tomu, čemu učíš!

Moje radost byla veliká! Záměr Alláha byl překrásný! Poprosil jsem ji, aby se převlékla z mužských šatů: vždyť Alláh nikdy ženám nezakazoval poznávat Jeho Lásku!

Ona se stala Mojí první žákyní. A také Ho poznala ve vší úplnosti!

Psala překrásné verše, zasvěcené Velikému Milovanému. Pomohla velice mnohým uvidět, že Bůh k Sobě nepřibližuje podle principu pohlaví, ale podle usilování srdce. A ženská srdce, se sobě vlastní něžností a jemností, jsou schopna přibližovat se k Nebeskému Milovanému a splývat s Ním dokonce rychleji, nežli mužská. A za prahem Jeho v Sobě rozpouštějící Lásky — se jak mužové, tak i ženy stejně stávají s Ním *Jedním!*

... Neuvádím jména — ani Svoje, ani Její — aby nikdo z těch, kdo se klaní jenom jménům, nezačal naše jména uctívat...

Zeptali jsme se:

— Co bys chtěl naším prostřednictvím vzkázat ostatním lidem?

— Bůh je připraven mluvit v duši každého člověka. A každý Ho pak může a musí slyšet!

Ale On začíná mluvit jenom tehdy, když jsou skutečně otevřeny «uši» duchovního srdce, a ne ty, co vyrostly na hlavě.

Z besed se Sulijou...

Prosíme Ji, aby vyprávěla o Sobě.

Ona začíná Svoje vyprávění:

— Byla jsem učedníkem Grand-Mistra. Alláh Mi dal v tom vtělení mužské tělo, a Já jsem Se zasvětila učednictví: postižení Milovaného Alláha!

Grand Mistr — to je pravý Mistr! A učit se u Něho — bylo největším štěstím!

... Ve věku 23 let Mně Alláh naplno vzal k Sobě — a přišel «čas prázdnin»: odpočinku od pozemského života.

Během těchto «prázdnin» jsem psala práce o základech islámu prostřednictvím několika vtělených učedníků. Tyto práce se dochovaly do současnosti v knihovnách Kazachstánu.

Následující, poslední Moje vtělení, bylo v osmnáctém století, v Kazachstánu. Můj život dál řídil Můj Grand-Mistr: On prováděl Vůli Alláha skrz Moje tělo...

... I teď, po závěrečném návratu do Domu Milovaného, pokračuji v práci v Kazachstánu — v té jeho části, kde jsou muzea, archiv a vědci, studující islám.

... Ale... jedení masa plodí tupost a netečnost mysli! Vědomí ztrácí svoji elasticitu. Jedení masa je bič současného «masového» islámu!

Velice důležité je rozšiřovat naše poznatky v prostředí mládeže! Až bude mládež dorůstat — pak se můžeme pokusit těm lidem pročistit Oko Alláha. Je třeba sjednotit duši člověka — s Alláhem: právě tehdy se získává Oko Alláha! Alláh pak projevuje Sám Sebe prostřednictvím takové duše — a kolem se vytváří duchovní oáza.

Láska, zažehnutá v srdcích, musí zaměřit mysl na hledání Stvořitele!

Prosíme Ji:

— Sulijo, vyprávěj, prosím, o Tvém sebepociťování!

— Kdo jsem Já, Sulija?

Já pociťuji jen Majestát Alláha, Jeho Nekonečný Průzračný Klid!

A když se Jeho pohled rozprostírá směrem ke Stvoření — z Hlubiny se lijí Zlaté Potoky s množstvím odstínů a zvuků. Jeden z nich zní jménem Sulija.

Učte se takovému sebepociťování — v Mahádublu. Učte se Blaženosti!

Já zakouším nepřetržitou Blaženost: Alláh je uvnitř Mne i kolem... V jakémkoliv okamžiku můžu udělat krok dozadu — a rozplýnout se v *Prvopočátečním Klidu*... Nebo krok dopředu — a znovu Sulija *Zlatou vlnou* nese Lásku a Vůli Alláha do Stvoření!

... Abychom toho dosáhli, musíme opustit «ostrůvek» těla a přestěhovat se žít do Oceánu Alláha! A když tělo nenese břemeno «já» — může v něm žít Alláh.

Je třeba prosytit tělo Blažeností Příbytku Stvořitele a poté — zmizet, rozplýnout se! Alláh vchází zevnitř a dochází k rozplynutí...

Kvůli tomu musí člověk odstranit z vědomí všechno, co není láska: jenom láska je schopna rozplynutí!...

... Ale... hodně *motýlků* přilétá na světlo svíčky. Nemůžeme je nechat přiblížit se blízko: oni shoří nebo si popálí křídla!

Právě takový je i *Oheň Alláha!* On není pro malé duše! K tomu *Ohni* se bez obavy může přibližovat jenom ten, v kom *Oheň* už hoří!

... Ale ty — poslouvej! Budu ti šeptat plamenné řádky... Já budu šeptat a ty se spoj s rytmem *Velikého Celku*, s Dechem Jeho Bytí... — aby se nevyplýval nektar Božské Lásky, aby se fráze nerozpadly na oddělená slova a chvilkové myšlenky, aby se duše naplnila zněním a významem Pravdy, aby se tvoje srdce sjednotilo se životem *Prvotního*, Jehož jméno je Alláh!

Ať se nespálí ohněm vášní duše, ve které je zažehnuta láska k Alláhovi!

Ať se nenechá strhnout vírem života duše, která svým vzestupem zamířila k *Prvotnímu Oceánu!*

A v poušti pramen opravdového života živého srdce vytvoří oázu, která začne šířit vůni, vytrysknou životodárné potůčky lásky, a ona rozkvetne a bude přinášet plody!

V *plameni* srdce duchovního obnažuje se duše lidská!

V čistotě lásky předstupuje před svého Milovaného!

A neexistuje pro ni nic jiného, kromě Jediného Milého!

Ona je neustále před Očima Jeho!

Ruce Její laskají Milovaného!
 A neodtrhne pohled od Něho.
 A není pro ni světla jiného, kromě *Světla* Jeho lásky!
Světlo Jeho se odráží v záření očí jejích!
 Slova Lásky Jeho zaplňují ústa její!
 Srdce se spojují — a není jiného, kromě Něho!
 On naplňuje nevýslovnou Blažeností Ty, Kdo se stali jednotnými v Něm!

... Život každého z vás musí být plný Mne!
 Mnou musíte stále více a více naplňovat svoje životy!
 Tam, kde se objevuji Já, — mizí zármutek a pomíjivost!
 Podle míry toho, jak budu Já vytěšňovat všechny zbytky «pozemského» a pomíjivého z vašich životů, — budou se stávat jednotným celkem s Mým Živodem.

Vnímejte:

Ó Veliký! Ó Věčný! Ó Nekonečný!

Vlny Tvoje Lásky jsou měkké, něžné!... Všechno je proniknuto Tvoje Prvotní čistotou!

A není místa, kde bys Ty nebyl! Všude jsou jen Vlny Tvoje Lásky, Ony nesou projevený, Tebou stvořený svět — jako existující na konečcích Prstů Tvých nesčetných Rukou!

Splývám s Tebou! Teď, ó Milovaný, není nic, kromě Tebe.

Pociťujte se ne těly, ale láskou, lijící se a rozlévající se kolem! Dávejte všem Světlo *Alláha!*

Radujte se Mojí Láskou! Trvale se s Námi stýkejte a staňte se tak, jako My, eticky čistými a moudrymi! Nereagujte na vyrušující vlivy okolního prostředí!

... Mohu nabídnout následující meditaci:

Jediný! Jsem do Tebe zamilovaná!
 Jsem zamilovaná do kvetoucích polí,
 Do svítu slunce nad Zemí,
 Do zahrad, na jaře kvetoucích!
 Milovaný! Překrásný je Tvůj šat!
 Jak je něžné zurčení potůčků!
 Jak je lákavý vlídný klid lesů!
 Jak je nekonečné nebe nade Mnou!
 Jsem do Tebe zamilovaná! Ve všem jsi jen Ty!
 Jsem zamilovaná do vonících květin,
 Do svítání nad tichými vodami,
 Do průzračnosti vod, laskajících vlnami...
 Ó můj Milovaný! Já vidím jenom Tebe
 V úsměvu jitra i ve shonu dne,
 V chladu večera i v tichu nočním —
 Ve všem jsi jenom Ty, Můj Milovaný!
 Vpusť mne do Sebe — a... rozpusti!
 Dovol mi stát se částicí Tvoje Lásky!
 Dovol mi poznat Tvůj blažený Klid!
 Dovol mi navěky *Jedno* s Tebou být!

Z besed s Božským Imámem:

— Alláh je pouze jeden! Není Boha, kromě Alláha! My všichni — v Něm — tvoříme *Jedno!*

Vám je tohle dostatečně jasné. Ale spousta dalších lidí je «nucena počkat»: k nim zatím tohle pochopení nedošlo.

Ptáme se:

— Jak Tě máme jmenovat?

— Není jména jiného, kromě jména Alláhova!

— Pověz nám, prosím, jak ses Ty Sám rozvíjel do stavu Alláha?

— Já si na to nevzpomínám, nevím to a nechci vědět! Poznal jsem Soupodstatnost s Alláhem — a všechno ostatní jsem ze Své paměti odstranil. Už to pro Mě nepředstavovalo žádnou hodnotu.

— No alespoň, kde ses naposledy vtělil?

— V Persii, na území současného Íránu, v době posledního pádišáha. Sloužil jsem v mešitě v hodnosti imáma. Kolem té mešity tehdy rozkvetla oáza: lid se sbíhal, aby se Mě mohl dotknout...

Ale tehdy jsem už Sám Sebe nerozvíjel: tehdy jsem už měl i druhou hodnotu — hodnotu Alláha. Tehdy jsem lidem představoval Stvořitele.

— A co bys chtěl předat začínajícím?

— Povím několik slov o súfizmu.

Mnozí lidé chápou súfismus jenom jako jednu z mnoha náboženských doktrín, se svým souborem pravidel, dogmat, předpisů. Ale súfismus není «mrtvý» soubor předpisů. Súfismus je život — způsob života, v jehož základu spočívá láska. Proto by súfím bylo možno nazvat i křesťana, i buddhistu — jakéhokoliv člověka, nezávisle na konfesní příslušnosti, — jestliže je jeho srdce, plné lásky, zaměřeno ke Mně, a on se svojí láskou snaží obejmout celý svět.

Súfismus je život Krásou — Krásou Boha! Kamkoliv se obrátí srdce súfího — všude musí potkávat obyčejnému oku neviditelnou Krásu Milovaného. Všechno na světě je naplněno Jeho Krásou, odhalenou jenom pohledu milujícího srdce!

Komu je dostupné stát se súfím? Jenom lidem, žijícím na Východě? A kdo je to súfí? Ten, kdo se za takového vyhlásil? Nebo ten, kdo byl prostě přiřazen k určité tradici a nosí zvláštní oděv?

Súfím je možné se stát nezávisle na tom, v jakém koutě Země se člověk narodil a žije. Vždyť opravdový súfí je ten, kdo neodtrhuje pohled zamilovaného srdce od Krásy Milovaného, kdo tou Krásou žije!

Prosíme Ho:

— Vyprávěj nám, prosím, o Sobě!

— Moje Cesta je rozplynutí «sebe» v Alláhovi! Já jsem Veliké Alláhovo Ticho, ve kterém znějí struny všech Duší, které vešly do Alláha.

— Proč jsi tady, v tomhle lese, kde nebývá skoro nikdo ze vtělených lidí?

— Býváte tu vy... A potom... je to tak příjemné, je to blaženost: prostupovat Zemí Světlem Alláha!

Ztotožni se se Mnou úplně!

A ať se skrz tvoje tělo lije Potok Alláha!

... Samádhi je, když Alláh vchází do tvého duchovního srdce uvnitř tvého těla. Nirvána je, když se ty můžeš ponořit do Srdce Absolutna a rozplynout se v Něm. Tehdy zůstane jenom Alláh. Nahmatej spojení těchto stavů. A pozvedni se z Hlubin — do těla, a zaplňuj ho Světlem Alláha! Ať je jenom Alláh: všude, dokonce i ve tvém těle!

Učil jsem tomu vždy: tehdy, když jsem byl vtělen, i teď, když nemám tělo. Učil jsem tomu jak vás, tak i mnohé další...

Vcházel jsem do srdcí *Světlem Alláha*, a umožňoval pocítit Jeho Lásku. Neučil jsem ničemu jinému, kromě Lásky. To byla Moje Mise — umožňovat usilujícím přitisknout se k Němu!

Existuje hranice, kde končí tvoje meditace. Tam končíš jako individualita. Dál už je jenom Láska, Která je Alláh!

Já rozpouštím ty, kdo ke Mně přicházejí s láskou v srdci! A *Světlo Alláha* je naplňuje!

Srdce, ve kterých není nic jiného, kromě lásky k Alláhovi, Mi umožňují, abych do nich vcházel.

Přibližuji se k nim Sám, dokud jsou ještě malí.

A ponořuji je do Sebe, když už jsou velcí. Ponořuji je do Alláha do té *hloubky*, do které dorostli.

Ale vždy dochází k tomu samému — k rozplynutí v *Jednotném Světle Alláha!*

Z besed s Karasem

— Chtěl bych vyprávět o Velikém Učiteli — Božském Imámovi.

Byl to zázračný Alláhův dar: vidět Jeho, Který se vtělil do těla.

Láska k Tomu, Který se stal *Jedním* s Alláhem, — nezná mezí a nemá hranic!

Viděl jsem Projevení Alláha na Zemi! Viděl jsem Syna *Jediného*, Který se oděl tělem, ale nestal se tělem!

Teď už jsem věděl, že Milovaný Pán je dosažitelný, že je možné rozplynutí ve *Všemohoucím!* Poněvadž jsem to viděl zjevené prostřednictvím Učitele.

Stačilo, aby se On dotkl srdce, zaměřeného k Alláhovi, a už vzplanulo jako olej v lampě, ohněm, vyzařujícím *Světlo Lásky!*

On učil: srdce, naplněné Láskou, *nemá dno*. A ukládal ponořovat se do Jeho vlastní *Bezednosti...*

Z besed s Kairem

— Kaire! Jak jsi poznal splynutí se Stvořitelem?

— Zemřel jsem... Zemřel jsem na mor... Všechno skončilo — a zůstal jenom On... Zůstal jenom On — Jediný a Nekonečný, — a nebylo nic jiného, kromě Něho...

Všechno to, co jsem dělal předtím, když jsem usiloval o Splynutí, — všechny ty meditace, i další práce, i tělesná bolest — všechno skončilo, a zůstal jenom On...

A teď, když se On dívá na Zemi, — objevuje se na ní Kair.

— A mohl bys nám ještě trošičku povyprávět?

— Kdysi jsem se vtělil ve Střední Asii, vyrůstal jsem v tradicích súfizmu. Tehdy jsem se poprvé dotkl Prvotního Vědomí. Jméno Kair je odtud, z toho vtělení...

... Vzpomínáš, jak jsem vyprávěl o tom, že jsem meditoval při vycházejícím slunci v poušti?...

... Jestlipak víš, kdo je to derviš? Opravdový derviš — to vůbec není žebravý súfijský mnich, který vyprošuje milodary... Ne: derviš je poutník, je to — *jdoucí a hledající*... Je to ten, kdo jde po Veliké Cestě k postižení Stvořitele!

Můj šejch nebyl Božský, byl podobný tomu, kdo pokojně odpočívá po prošlé části cesty. On neusiloval k Bohu všemi silami duše, ale přebýval ve světlém klidu a v harmonii. Jsem mu vděčný: právě on Mě naučil správné meditaci, správným technikám práce s vědomím.

Jeden z prvních silných zážitků jsem obdržel od súfijského *víření*. Tato technika Mně umožnila poprvé pocítit, že jsem vědomí: živé, sebe si uvědomující *světlo*, a vůbec ne tělo.

Kair začíná pomalu *kroužit* — a jeho světlý oděv se vzdouvá a v tom pohybu se přeměňuje — na měkké vlny, podobné těm, co jsou na povrchu moře...

Pokračuje v *kroužení* — a ten oděv se stává podobným průzračnému závoji až k obzoru, pod kterým se měkce kolébá moře Světla...

Poté *víření* skončilo — ale Světlo... zůstalo...

Potom On pokračuje ve Svém vyprávění:

— A ještě byla poušť... To je prostor, kde je jen písek až k obzoru a nekonečné nebe nad ním. Tam nebyl nikdo, kromě Nekonečného Všemohoucího Boha — a maličkého zrnka písku v této poušti jménem Kair... My jsme tam byli vždy *ve dvou*... O samotě mezi čtyřma očima... A víc už nikdo, ať už bys pohlédl na kteroukoliv stranu...

Tam Mě Bůh učil vítat svítání...

Vy jste nikdy neviděli svítání v poušti? Je to jiné, nežli tady...

... Temné nebe, proniknuté světlem hvězd, *leží* na povrchu planety... Moje tělo sedí na písčitém dně hvězdného oceánu... Věčnost a nekonečnost vesmíru ho objímají ze všech stran...

Ale právě teď začíná poznenáhlu svítat... Nebe světlá, mění barvu... A za obzorem se začíná pomalu zvedat ohromný sluneční kotouč. Východ slunce! Oceán hvězdného nebe se přeměňuje v oceán světla nad zemí...

Právě tak jsem tehdy vítal svítání každého dne svého života...

Ale jednou jsem se znenadání «propadl» do ještě jemnějšího Světla, které bylo *hlouběji*. A měkká tempa Mých, teď už ohromných *rukou*, mi umožňovala nořit se stále hlouběji a hlouběji...

A teď odhalení! — neboť tohle Světlo nemizelo se západem slunce!

Od té doby, když jsem seděl v poušti a čekal na východ slunce, — mohl jsem už přebývat v tom Světle.

A když světlo vycházejícího svítidla zaplňovalo celý prostor — podivuhodné štěstí z pocítování Boží přítomnosti *ve všem* Mě přeplněvalo! Moje tělo mohlo jít vstříc slunci po písčitém dnu moře světla — a níž a *hlouběji* jsem byl Já, žijící ve Světle Boha a něžně držící na rukách moře světla nad povrchem Země!

Učil jsem se vždy setrvávat v *Hlubině*. Tam, jakoby v «srdci Země», byl průchod — do Tvůrce všeho jsoucího, do *Srdce Absolutna!*

Tak jsem se tehdy poprvé seznámil s Vědomím Stvořitele, ale ještě jsem se nestal s ním *Jedním*...

... Ještě před začátkem Mého učednictví u šejcha se jedna dívka dotkla Mého srdce...

Teď vidím, jak hloupé bylo moje falešné chápání asketizmu... Vždyť jsem ji mohl vzít na Cestu s Sebou!... Ale tehdy... Vždyť tehdy jsem začal vyhledávat samotu v poušti právě kvůli tomu, abych na ni zapomněl...

A to přání pozemské lásky, která *nebyla prožita*, Mě přivedlo k novému vtělení.

... Bylo to tady, na vašich místech. Tady jsem potkal velkou pozemskou lásku, byl jsem ženatý, měli jsme syna...

... Ale často se Mi zdálo o východu slunce v poušti... Začal jsem znovu hledat *Cestu* a znovu jsem se stal *poutníkem*, jdoucím po ní... Vyrůstal jsem tady, na těchto *místech síly*, které jsou vám známé. Pomáhala Mi vzpomenout si na to, co jsem znal předtím... — a Já jsem stále hlouběji poznával Splynutí s Ním, učil jsem se být s Ním *Jedním*, naprosto *Jedním*, učil jsem se milovat všechny životy, učil jsem se milovat lidi... Potom jsem odjel do Střední Asie. A dále už jsem vyprávěl...

... Kair se usmíval ze Svě, pro nás obvyklé podoby. V našich severských krajích přicházelo ráno. Něžná Kairova radost splývala se zpěvem skřivánek a východem slunce! *Oceán Stvořitele* se díval ze svých Hlubin Kairovými očima a Jeho Ruce podporovaly všechno živé na povrchu Země...

Kair pokračoval:

— Já zažívám ohromné štěstí, když můžu být neustále spolu s vámi. Na zkušenostech naší společné práce studuji metodiky, osvojuji si způsoby pomoci duším v naší společné škole! Já dál pokračuji v učení, díky vám!

Zainteresovanost Boha spočívá v tom, aby byly vytvářeny pobočky Školy po celé Zemi!

— Pověz, Kaire, proč tak často Mahádubly Božských Učitelů stojí přímo uprostřed lidnatých ulic, náměstí, v parcích, na jezerech — právě tam, kde bývá velké množství lidí, kteří ale, nicméně, vůbec nesměřují k Bohu?

— Odpověď je prostá: My jsme «Lovci lidí», jak se jednou vyjádřil Ježíš! A My působíme jako radary, — Zachycovatelé světlých lidských emocí, i těch nejprchavějších. A snažíme se ty tendence v každém podporovat. My jsme také — i *Realizátory osudů*...

Každý vtělený člověk je prvotně stvořen jako autonomní systém. Zvenku — obvykle nemá vchod, dveře se otevírají jenom zevnitř. Co ty dveře otevírá? — emoce. Světlé emoce, zvláště ty, které doprovázejí altruistická jednání, — dělají duši otevřenou pro *Světlo*. Právě ta «otevřenost» dává možnost *Světlu* vlévat se bez překážky dovnitř dané duše.

— Ale k čemu jsou zapotřebí takové složitosti? Vždyť Bůh je Všemohoucí. Cožpak On nemůže vejít jinak?...

— Samozřejmě, Bůh je Všemohoucí, a má každou duši na Dlaní. Ale ta *svoboda vůle*, kterou On Sám dal lidem, Mu zpravidla nedovoluje, aby nepozván, aktivně pronikal do toho autonomního systému s názvem «člověk».

Úkol Svatého Ducha (nebo, přesněji, — Svatých Duchů) právě spočívá v tom, okamžitě zachycovat jakékoliv se objevující příležitosti aktivního kontaktu s dušemi lidí kvůli korekci jejich vzestupu, aby se nepromarnila ani jedna šance.

... A ještě chci něco říci o *záměru*.

Záměr postihnout Stvořitele, vlít se do Něho a pomoci v tom druhým lidem — musí být absolutní dominantou v životě duchovního bojovníka, a nemůže v sobě obsahovat nic «pozemského». Jenom pak bude schopen tvořit zázraky, svobodně překonávat jakákoliv nakupení «pozemského» světa, a dosahovat určeného cíle. Jenom takový *záměr* vládne opravdovou *sílou tvořit*.

Opravdový *záměr* rozvinutého vědomí duchovního bojovníka leží vně sféry lidských představ o zákonech fyzického světa, o «možném» a «nemožném». A proto on stejně snadno uskutečňuje jak «možné», tak i «nemožné».

Je třeba zcela podřídit mysl, tělo i vědomí — *záměru stát se Jedním se Mnou*. Je třeba se zaměřit na úplné Splynutí, ve kterém by nezůstalo nic z toho, co oddělené «já» kdysi považovalo za svoje.²

Pak i Já takovému duchovnímu hrdinovi daruji Sebe ve vší úplnosti.

V celém Univerzu může pouze láska přinášet pravou nekonečnou Božskou *Svobodu*.

Já vás miluji — a proto vám chci tu *Svobodu* darovat.

Jsem připraven darovat Sama Sebe každému, kdo si to bude upřímně přát. Taková je moje podstata — Já nechci nic jiného, než darovat Sebe vám i každému toho hodnému!

Spoléhejte se na Mne! To je to nejlepší řešení všech pozemských obtíží společenského pořádku!

² Toto doporučení se týká jenom těch lidí, kteří dorostli ve své osobní evoluci (jak v psychogenezi, tak i v ontogenezi) ke schopnosti stát se opravdovými mnichy.

Ale všichni ostatní se na uvedené stádium svého rozvoje musejí připravovat tak, že budou «dozrávat» ve ctnostném životě a uřednictví — v materiálním světě.

První, na co si musíš vzpomenout v takových situacích je Můj Vesmírný Klid! Být v klidu — to znamená nenechat se zatáhnout následkem nedbalosti celým vědomím do jakékoliv «pozemské» situace, kde kypí vášně.

Ze stavu Mého Vesmírného Klidu pohlédni na svoje problémy — a spatři, jak malé a nevýznamné jsou!

Nikdy se nenechávej zatáhnout svým nižším «já» do bitvy, neroztrhuj svoje ztotožnění se Mnou! Vždyť, ať se stane během bitvy cokoliv, Já — nic neztrácím! Jen nižší «já» může utrpět porážky, Vyšší «Já» — nikdy!

* * *

... Kolik jen můžeme prožít životů, kdy přicházíme na *Práh*, poznáváme Splynutí, ale nezískáváme Jednotu...?!

Kolikrát se musíme vtělovat znovu a znovu do těl, protože jsme jen o kousíček nedošli, a začínat — jakoby znovu od začátku — tuto obtížnou cestu: vždyť nové tělo si nepamatuje minulé úspěchy duše?!

Kolikrát musíme začínat všechno nanovo, aby zmizela všechna jiná přání duše, kromě usilování stát se s Alláhem — Jedním...?!

Mnoho životů — život za životem — jsme šli, abychom přišli *Sem*.

Mnoho osudů — osud za osudem — jsme prožili, abychom přišli *Sem*.

Mnohokrát jsme vyrůstali, abychom se naučili uvědomovat si sami sebe — jako Vyšší «Já».

Mnohokrát jsme to dělali — abychom došli k pochopení, že je jenom On sám a Jeho Bytí nemá konce. A Každý, Kdo se Mu oddal naplno, — zůstal v NĚm, aby byl Jím, když s Ním splynul v Jeho Bytí.

Z besed s Hadží Bejem Muratem

Poprvé jsme uviděli Jeho Podobu nad kopcem, porostlým nevysokými «chundelatými» borovicemi s dlouhými jehlicemi. Na pasece na vrcholku kopce byl Mahádubl Hadží Beje Murata. Rozlišovací znaky — mladík přibližně dvacetiletý, vyzářující živým, jasným, čistým mládím.

Zeptali jsme se Ho:

— Máme takový dojem, že ses naposledy oddělil od těla tak mladý. Jak jsi skončil vtělení?

— «Vzletěl» jsem na Nebesa!

— Dematerializoval jsi tělo?

— Beze zbytku!

K rozhovoru se připojila Božská Lada:

— «Vznesení» bylo takové: tělo vzletělo a rozplynulo se.

Na tomto místě stával Jeho ášram. Súfijští učitelé se shromažďovali z celého okolí. A potom zasvěcovali i svoje mjuridy (učedníky) do tajemství «zlatého kvítku».

Hadží Bej Murat pokračoval, a ukazoval přitom na další nevtělené Veliké Duše.

— Podívejte se na Naše Děti! Jsou to žáci súfijských šejchů, kteří se tady scházeli a poslouchali kázání. Mezi nimi byla vždy přítomná i nevtělená Lada. Teď jsou zde i ti, kteří ještě úplně nedošli, ale většina je Těch, pro Které byl připraven *Alláhův osud*.

Prosíme:

— Vyprávěj o Sobě, o Své Cestě k Alláhovi, prosím!

— Chlapeček Murat se narodil velice šťastný. Narodil se jako ten, kdo už pociťuje Alláhovu přítomnost. On přišel na Zemi vědoucí, že Bůh je ve všem a všude — Milující a Všudypřítomný, Všemohoucí a Laskající!

Pravý islám napomáhá takovému pochopení. I jakékoliv jiné pravé vědění také vede k tomu poznání, že Pravda je Bůh!

Já jsem ten Svůj pozemský život začal žít s pociťováním té Pravdy. A zakončil jsem ho Splynutím!

Žil jsem v blaženosti z trvalé přítomnosti Alláha! Byl jsem šťastný, když jsem viděl ladné plynutí Jeho řeky, kolébání větví v dechu Jeho větříku, šplouchání vln Jeho moře... Pil jsem Jeho Blažený Nektar a okoušel Jeho Blažené Dary!

Všechno, co sůfimu přináší řeka osudu, je jeho rozhovor s Bohem, učení u Něho! Sůfi s radostí přijímá všechno, co mu posílá Pán!

Jeho život je obcování s Alláhem prostřednictvím všeho, co dostává od svého Milovaného. On to všechno přijímá jako dar! Je to jeho učení! Je to jeho blaženost! Je to jeho píseň vděčnosti, jeho odpověď svojí láskou — na Lásku Stvořitele!

A všechno, co vychází z úst sůfiho, je jeho hymnus Věčnosti a Kráse Alláha! Je to voňavý nektar lásky, který buď přijímá formu slov nebo hudby, nebo tuhne v mlčenlivosti linií a tvarů, a zanechává těm, kdo jdou Cestou Alláha, směr ukazující ohně. A jdoucí se těch ohňů dotýkají — a rozplameňují se stále větší láskou, a tím získávají sílu a přesvědčení, aby překonali těžkosti na Cestě.

— Jak ses učil Ty, Kdo byl Tvým Učitelem?

— Jenom Alláh! Já jsem přišel do posledního pozemského života otevřený k přímému vnímání Jeho Lásky a Síly! Nepotřeboval jsem prostředníky, kteří by mě poučovali o náboženských dogmatech a rituálech. Hospodin *Všeho* byl pro Mne zjevný! A Já jsem vnímal Jeho Přítomnost — v projeveném i neprojeveném, v lidech, které jsem potkával na Cestě, ve všem, co darovala Jeho štědrá Ruka! Nerozděloval jsem darované na špatné a dobré, poněvadž Alláh nedává to, co nemá být obdrženo!

Děkoval jsem Mu za každý Jeho Dar! Každé setkání, každý obrat osudu, každý den a každá minuta, každý doušek vody a každý nádech — to byl Jeho Dar! Děkoval jsem — a ten náš rozhovor byl překrásný. Co může zkalit tvůj život se Stvořitelem, kromě tvojí nevděčnosti za Jeho Dary?

Každá minuta tvého života je dopis Boha tobě a tvoje odpověď Bohu. Každý okamžik můžeš číst jako Korán! Poněvadž tohle všechno také je Kniha Bytí, a On tě ji učí číst. A až se ji naučíš číst, pak budeš zakoušet jen Blaženost Jeho Lásky! A až potom začneš mluvit — bude to píseň Vděčnosti Tvůrci!

Písně ptáků i pojídané plody, i každý člověk, kterého potkáváš, — to jsou Alláhovy dary lidské duši! Je to drahocenná zkušenost duše! Je to rozhovor se Stvořitelem!

Já jsem tak žil: díval jsem se a poslouchal Život! A naplňoval jsem se Blažeností Jeho Přítomnosti — nezávisle na tom, jestli byl sladký nebo hořký plod, který jsem okoušel.

Ve výsledku jsem se naučil slyšet rytmus a melodii Alláha a rozmlouvat s druhými dušemi — Jeho jazykem. A to mistrovství, které Mně daroval, Mně umožnilo začít vyučování těch, které On přiváděl...

Prosíme Ho:

— Hadží Beji Murate, vyprávěj: jak jsi učil? Vždyť je třeba naučit člověka — pociťovat Boha!

— Ano, na počátku je kvůli tomu nutné *Světlem Lásky* vymýt nádobu lidského těla, ve kterém žije duše, — a pak je vše jednoduché!

... On ukazuje tělo člověka, jehož střední meridián připomíná průhledný džbán bez dna, který je nutné zevnitř vymýt. Ukazuje také potoky *Živého Světla*, svobodně protékající skrz tuto formu a promývající ji. A ona se ve výsledku stává podobnou lampě...

Murat pokračuje:

— Asi takhle jsem to i učil. Ale hlavní je láska a vděčnost Stvořiteli, to jsou ty, které skládají píseň duše! Já jsem učil, jak přijmout Boha do svého života a dával jsem pocítit Jeho Přítomnost v každém životním okamžiku. A dále — už na nástroje duší hrál Alláh, a Já jsem jenom doladřoval zvuk těchto nástrojů.

— Jak jsi dematerializoval tělo? Ty ses tomu učil?

— Přál jsem si *Úplnost Jednoty* — a Alláh odpověděl vzájemností...

Vždyť Alláhovi je známá každá myšlenka, každé přání lidské duše! A On je naplňuje Sílou tehdy, když Jeho přání souhlasí s tvým přáním. Tohle je důsledkem Sjednocení. Tehdy se všechno, co by jen zachtěl a na co by pomyslel Ten, Kdo Se naplnil Vůlí Alláha, naplňuje Jeho Sílou k uskutečnění. A tvoje přání se splňují! A pokud zůstalo jen to poslední přání *Velikého Znovusjednocení* — pak ať je po tvém! Tak jsem opustil tělo!

Modlí se ti, kdo neznají Alláhovu Lásku. Ale ti, kdo ji znají, Mu pějí chválu!

A nic nemůže narušit Blaženost Znajícího Jeho! Ani vězení ho nestísňuje, ani ti kdo vytvářejí násilí, ho neomezují!

A když je dialog jeho pozemského života s Alláhem zakončen, on udělá všeho všudy krok, předtím ho oddělující od *Celku*. Když je pozemská píseň lásky k Alláhovi dozpívána — nabírá poslední akord — a hudba té Duše se navěky vlévá, jako ještě jeden překrásný nástroj, do melodie Alláhova Bytí. Tak se v *Nekonečnosti Všemohoucího* objevuje nová ladička, pomáhající druhým jdoucím naladřovat struny srdcí a tvořit nové písně chvály Alláhovi!